

Syndróm zavrhnutia rodiča nás privádza aj k filozofii výchovy. Deti by nemali mať slobodu hanobiť a ponižovať svojich rodičov. Vo výchove musí byť zodpovednosť a musia byť vyvodzované dôsledky. Taká je história sveta. Bez zodpovednosti a bez schopnosti prijať dôsledky nemôže existovať žiadna civilizovaná spoločnosť. Deti, postihnuté SZR, sú programované na to, aby boli necivilizované a dokonca až psychopatické.

To sa negatívne premietne do ďalších oblastí detského života: do vzťahov doma, v susedstve, v škole a samozrejme i do dospelého života.

Realizované s finančnou podporou Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky.

Vydala: Striedavá starostlivosť o deti, slovensko-česká spoločnosť
www.striedavka.sk

SYNDRÓM ZAVRHNUTIA RODIČA

Podľa PhDr. Eduarda Bakalára, CSc.

Podľa amerického psychiatra Richarda Gardnera (1998) je Syndróm zavrhnutia rodiča (SZR) porucha, ktorá vzniká primárne v súvislosti so spormi o zverenie dieťaťa. Primárnym prejavom tejto poruchy sú postoje a správanie dieťaťa, ktorými priebežne ponížuje jedného rodiča, správanie, ktoré nemá žiadne opodstatnenie voči dobrému, milujúcemu rodičovi. Ide o výsledok kombinácie programovania rodičovskými indoktrináciami a vlastného príspevku dieťaťa k haneniu zavrhovaného rodiča.

Ako vzniká?

Programujúci rodič sa o zavrhovanom rodičovi vyjadruje tak, že vlastne všetko s ním súvisiace je zlé, škodlivé až nebezpečné. Môže sa tak vyjadrovať priamo pred dieťaťom alebo smerom k ďalším osobám tak, aby to dieťa počulo. Pravidelný je aj citový sprievod takého hodnotenia.

Záber je široký: nielen prítomnosť, ale vlastne všetko v minulosti bolo zlé a budúcnosť by bola najlepšia, keby zavrhovaný rodič zmizol zo scény. Dieťa je pritom citovo vydierané: programujúci rodič reguluje svoj prísun lásky podľa toho, ako dieťa indoktrináciu prijíma.

Možné dôsledky

U dieťaťa s rozvinutým SZR dochádza samozrejme i k sprievodným dôsledkom tohto javu a to:

1/

Dieťa stratí takmer všetko, čo súvisí s druhým rodičom. Straty sa týkajú hmotných statkov, výchovného a vzdelávacieho pôsobenia, praktickej pomoci v rôznych životných fázach či situáciách apod.

2/

U dieťaťa sa zabrzdí a zdeformuje emocionálny vývoj. Je programované na potlačanie pôvodných pozitívnych emócií k teraz zavrhovanému rodičovi. Dieťa je programované dávať voľný priebeh emóciám nenávisť, podložených iba slabými, neopodstatnenými

či absurdnými argumentami, za úplnej absencie pocitov viny. Také programovanie taktiež zamedzí novej korekcii, sebareflexii apod.. Dieťaťu sa podstatným spôsobom naruší jeho sebadôvera, do citového života sa mu totiž vstiepi presvedčenie, že jeho druhý rodič je zlý, chybný. Neskôr sa dieťa na hodinách biológie v škole dozvie o dedičnosti, chromozómoch, génoch a teda tiež o tom, že presná polovica jeho genetickej výbavy, „jeho krvi“ je z chybného, naskrz ničomného človeka. Sebadôvera a sebahodnotenie dieťaťa tak utrpia citelnú a trvalú ranu.

3/

U dieťaťa sa zabrzdí a zdeformuje psychosociálny vývoj. Je mu totiž odobratý vhodný, toľko potrebný model prevzatia sexuálnej identity a roly.

Ak programuje matka, chlapci sú – často nevratne – poškodzovaní v identifikácii s prirodzeným mužským vzorom, teda otcom; a dievčatám je sťažovaná voľba erotického partnera v budúcnosti, ktorý je rovnako vyberaný podľa otcovskej predlohy.

Ak programuje otec, popísaný obraz sa iba zrkadlovo mení. Dieťaťu je narušený vzťah k autoritám, znížená schopnosť sociálnej diferenciacie.

Je zlé, keď dieťa začne bez vážnej príčiny nenávidieť nejakú osobu v relatívne neutrálnom postavení, napr. učiteľku hudby, a keď to rodičia nechajú tak.

Je však oveľa horšie, ak sa tak deje voči osobe, ktorú dieťa miluje a ktorá je súčasne jednou z dvoch najdôležitejších osôb, ktoré dieťa na svete má. Dieťa stratí významnú časť dát pre vytváranie svojej identity; inými slovami povedané, zo strany zavrhnutého rodiča stratí polovicu informácií, odkiaľ pochádza, akých má predkov, čo robili, čím vynikli apod.. Tieto genealogické informácie sú dieťaťu odoprené, v najlepšom prípade (ak sa s programovaním začne, až keď je dieťa staršie) zostávajú v akomsi zakázanom území, kde pátrať nie je dovolené.

Dieťa, ktoré pôvodne milovalo oboch rodičov, prejde skúsenosťou „brainwashingu“, ktorá ho hlboko ovplyvní. Vytvára sa tak uňho „falošné ja“, nepravé a zdeformované jadro vlastnej osobnosti, čo ho poznamenáva celoživotne.